

LBRIS

We know
books

CATHERINE ISAAC

AICI, ACUM,
MEREU



Mulțumiri

Este greu de stabilit de unde să începi cu mulțumirile pentru toți cei care au contribuit și au militat pentru această carte. Cu toate acestea, voi începe prin a-i mulțumi Sheilei Crowley de la Curtis Brown. Fără ambiția Sheilei, fără energia și viziunea ei, *Aici, acum, mereu* nu ar exista, ca să nu mai vorbim despre cariera mea de scriitoare, lansată într-o direcție atât de neașteptată și de încântătoare.

De asemenea, mulțumiri Rebecăi Ritchie pentru susținerea ei înfocată, precum și pentru amabilitatea sa nesfârșită.

Și Annei Bihan, a cărei muncă asiduă și pasiune pentru acest roman au făcut posibilă traducerea în atâtea limbi străine.

Una dintre cele mai frecvente întrebări adresate oricărui autor este dacă i-ar plăcea ca romanul său să fie ecranizat. Eu nu aș fi îndrăznit nicicând să ținesc atât de sus, asta până în momentul în care Luke Speed, de la Curtis Brown, mi-a adus vestea că *Aici, acum, mereu* a fost propusă pentru ecranizare de către John Fischer, de la Temple Hill. Mii de mulțumiri amândurora.

Mulțumiri editorului meu american, Pamella Dorman, de la Penguin, alături de care a fost o încântare și o plăcere să colaborez. Sunt recunoscătoare, nu doar pentru oportunitatea de a scrie pentru cititorii din America, ci, de asemenea, pentru

prețuirea pe care au oferit-o cărții mele, ca să nu mai zic de imensul bagaj de cunoștințe pe care l-am câpătat de pe urma procesului de editare.

A fost o bucurie să lucrez în această nouă direcție a carierei mele de scriitoare alături de vechii mei editori de la Simon & Schuster UK.

Mulțumesc Suzannei Baboneau, lui Jo Dickinson și Sarei-Jade Virtue pentru angajamentul și eforturile muncii lor neîntrerupte, cu mențiuni speciale pentru ginul lui S-J. De asemenea, îi mulțumesc lui Clare Hey pentru entuziasmul său și ajutorul dat la prima schiță a romanului.

Celor de la Asociația pentru Boala Huntington le sunt profund îndatorată pentru sprijinul oferit pe când îmi desfășuram cercetările pentru carte. M-am simțit descurajată, asta până când l-am întâlnit pe Bill Crowder. Îndrumarea lui, precum și bunăvoința sa de a răspunde nenumăratelor mele întrebări au fost de neprețuit, cum, de altfel, a fost și timpul pe care mi l-a acordat Cath Stanley, fiind mai mult decât amabilă să citească schița romanului până la final.

Mulțumiri Societății pentru Boala Huntington din America pentru permisiunea de a reproduce o secțiune de pe site-ul lor web, ce se regăsește în capitolul 26.

Lui Frederique Polet, editorul meu de la Editions Presses de la Cite, îi mulțumesc pentru că a cizelat dialogurile în franceză, ușurându-mi în mod considerabil eforturile, blocate fiind de un nivel A destul de ruginit.

În sfârșit, mulțumesc dragii mele familii: Mark, Otis, Lucas, Isaac, mama și tata. De asemenea, unchiului Colin pentru calcule și fratelui meu, Stephen, pentru că a folosit claritatea optimă la editarea pozelor autorului.

Prolog

Manchester, Anglia, 2006

Uneori, viața pregătește tot ce are cel mai bun sau cel mai rău de oferit și te copleșește cu amândouă în aceeași zi.

Probabil că aceasta nu ar fi o concluzie neobișnuită dacă, de exemplu, ai fi pe cale să dai naștere unui copil, însă, în cazul meu, nu acesta a fost cocktailul firesc de durere și de bucurie care m-a ajutat să trag această concluzie. De fapt, ceea ce m-a făcut să gândesc astfel, într-un moment în care eram pe punctul de a mă întâlni cu ființa micuță care domiciliase în corpul meu timp de nouă luni, au fost acele opt ore agonizante petrecute încercând să-l contactez pe mobil pe tatăl copilului – să-l târăsc afară de prin vreun bar oarecare sau din brațele vreunei altei femei.

– Ți-ai adus aminte să-ți aduci carnetul de gravidă, Jessica? m-a întrebat moașa după ce am ajuns singură la spital.

– Mi-am adus notițele. Pe prietenul meu l-am rătăcit, am spus eu cu un zâmbet jenat.

Ea m-a privit scurt printre gene în timp ce eu mă sprijineam de biroul de la recepția secției de nașteri, așteptând să se încheie contractia sub care mă perpeleam de durere.

– Sunt convinsă că va ajunge și el repede.

Transpirația mi se strângea la ceafă.

– I-am lăsat câteva mesaje. Douăsprezece, mai exact. Are nu știu ce eveniment la muncă. Probabil că nu are semnal.

În acel moment, o parte din mine încă mai spera ca asta să fie adevărat. Fusesem mereu hotărâtă să văd binele din Adam, chiar și atunci când mă lovea în față exact contrariul.

– Nu obișnuim să lăsăm bărbații aici, mi-a amintit ea. Așa că, dacă trebuie să ne descurcăm fără tata, va fi foarte bine.

Tata. Nu puteam nega datele biologice, însă titulatura părea greșită raportând-o la Adam.

Moașa arăta ca o mătroană, cu picioare planturoase, un piept pe care puteai să așezi un ghiveci cu flori și un păr vâlvoi ai cărui cărlionți păreau că se învolburaseră peste noapte. Numele de pe ecusonul ei era Mary. O știam pe Mary de mai puțin de trei minute, însă deja o plăceam, ceea ce era foarte bine, dat fiind că ea avea să-mi examineze cervixul.

– Hai, drăguță, hai să te instalăm într-un salon.

M-am aplecat să apuc geanta cu lucrurile de spital – mă ajutase taximetristul să o aduc până la recepție –, dar ea aproape că îmi smulse mânerul din mână, clătînându-se sub greutatea bagajului.

– Cât ai de gând să zăbovești? a icnit ea și m-am străduit să nu râd, până mi-am dat seama că se apropia o nouă contracție; agonizam pe mutește, strângând din dinți, hotărâtă să nu fiu eu femeia aia care îi înspăimânta pe toți, umplând locul cu urlate.

Când durerea s-a mai potolit, am urmat-o pe Mary pe culoarul înecat în lumină, scoțând telefonul din nou, ca să verific mesajele. Aveam vreo douăsprezece sms-uri de la mama și de la Becky, prietena mea cea mai bună, dar niciunul de la Adam.

Nu așa trebuia să se întâmple.

Nu voiam să fiu de una singură.

Indiferent cât de mult mă consumase relația noastră din ultimele luni, în acel moment, aș fi dat orice să-l am alături de mine, ținându-mă de mână și spunându-mi că totul o să fie bine.

Aflasem că sunt însărcinată a doua zi după cea de-a douăzeci și doua aniversare a mea. Deși nu fusese planificată, în cele nouă luni care au urmat, m-am convins că aveam să fiu o mamă responsabilă. Deodată, toate astea mi se păreau ca un gest vulnerabil de bravură.

– Gata, drăguță? m-a întrebat Mary în timp ce ne apropiam de ușa sălii de travaliu.

Am dat din cap afirmativ, în ciuda adevărului gol goluț: cu toată priceperea ei, mă simțeam singură, îngrozită și convinsă că acest sentiment avea să continue până în clipa în care Adam ar fi sosit, gata să își facă datoria, mângâindu-mă pe frunte și ținându-mă de mână.

Salonul era mic și funcțional, cu perdele subțiri, cu imprimă, care creau senzația unei camere rezervate la un hotel Travelodge. Afară, cerul părea de culoarea melasei, negru și de nepătruns, iar luna sidefată se odihnea printre umbre.

– Hopa sus, a spus Mary, bătând ușor cu mâna pe saltea.

I-am urmat instrucțiunile, întinzându-mă pe spate și desfășcându-mi picioarele. Apoi, cu stăpânire de sine, pe când se pregătea să intre, gata să își vâre mâna în cele mai intime locuri ale mele, în timp ce ochii mei stăteau să sară din orbite, iar eu îmi pierdusem priceperea de a respira, Mary a stabilit:

– Patru centimetri dilatație.

S-a îndreptat de spate, a zâmbit și și-a smuls zgomotos mănuașă din latex tocmai când contracția începea să crească.

– Ești în travaliu, Jessica.

– Palpitant, am spus eu, prea politicoasă să menționez că nu mă simțeam deloc de parcă aș fi avut o revelație; deja botezasem podeaua bucătăriei mele cu lichid amniotic cu doar câteva ore în urmă.

– Cel mai bun lucru pe care poți să îl faci este să te sui pe mingea de travaliu și să lași gravitația să ne ajute. Mă duc să văd ce face doamna din salonul alăturat, însă nu ezita să apeși pe

butonul de urgențe. Ai pe altcineva care ar putea să îți se alăture? O prietenă? Sau mama ta?

Becky nu locuia departe, însă mama era singura mea opțiune, oricât de umilitor fusese pentru mine să o sun și să îi explic faptul că Adam era de negăsit.

– Mama este pregătită. Dacă nu primesc niciun răspuns de la prietenul meu până la ora două dimineața, se suie în mașină și vine încoace.

– Grozav, a spus ea, apoi a ieșit lăsându-mă singură cu mingea pentru tralaliu, un iPod plin cu piese de Jack Johnson și un aparat cu gaz ilariant despre care uitasem să întreb cum se folosește.

Am sunat-o pe mama la două fix. A ajuns la și șase minute, îmbrăcată într-o pereche de blugi mulați și o bluză moale din bumbac, cu un iz din parfumul Beautiful de la Estee Lauder emanând dinspre gât.

Ducea cu ea o geantă imensă de fitness, care conținea „kitul pentru născut“ de ultim moment. Asta însemna o cameră video, o pernă de puf de pus între picioare, un tub cu pastă de dinți, un exemplar din *Femeia și casa*, niște cremă de mâini de la Neal Yard, un ciorchine de struguri, două caselete mari din plastic pline cu diverse prăjituri proaspăt scoase de la cuptor, niște prosoape roz și – nu glumesc! – o jucărie din pluș.

– Ce faci? m-a întrebat ea îngrijorată, trăgându-și un scaun aproape, în timp ce își dădea după ureche o șuviță de păr blond.

Purta un strat foarte fin de machiaj; avea un ten bun, așa că nu avea nevoie de prea mult, iar ochii ei albaștri erau strălucitori.

– Bine. Tu ce faci?

– Foarte bine. De fapt, sunt în al nouălea cer pentru că mă aflu aici.

Picioarul ei lovea patul în timp ce vorbea, sunetul metalic răsunând în toată camera. Mama știa mereu să își păstreze calmul în situații de criză, însă, în ultima vreme, îi observasem

gesturile care îi trădau emoțiile; în seara aceea, picioarul ei avea o voință a lui.

– Nu cred că ți-a luat doar șase minute să vii de acasă! am spus eu în timp ce încercam să inspir prima mea doză de gaz ilariant, până să tușesc, căci îmi rămăsese în gât.

– Sunt în parcare încă de la miezul nopții. Nu am vrut să rămân blocată în trafic.

– Ce bine era dacă și Adam ar fi fost așa de grijuliu, am mormăit eu.

Zâmbetul i-a dispărut de pe față.

– Ai încercat să îi mai trimiți vreun mesaj?

Am încuviințat, încercând să-mi maschez supărarea.

– Da, dar, în mod cert, se pare că a avut ceva mai important de făcut decât să vină aici.

A întins mâna, cuprinzându-mi degetele. Nu era obișnuită să mă audă plângându-mă. Cu greu reușea ceva sau cineva să mă scoată din fire cu *adevărat*, exceptând, desigur, proasta conexiune a transmisiunii prin cablu. Dar n-ai fi spus asta în seara aceea.

– Îl urăsc! am izbucnit eu.

A clătinat din cap în timp ce îmi mângâia încheietura mâinii cu vârful degetelor.

– Ba nu, nu îl urăști.

– Mamă, nu știi nici jumate din câte s-au întâmplat în ultima vreme.

Îmi era groază să îi povestesc, mai ales pentru că așa s-ar fi spart buboiul și s-ar fi spulberat senzația că viața mea de familie se apropia câtuși de puțin de exemplul dat de cea a părinților mei.

Mi-am rememorat în minte copilăria, în mare parte binecuvântată – ocrotită și fericită –, în ciuda câtorva perioade dificile care rămăseseră în trecut.

A răbufnit.

– Bine. Totuși, nu te necăji cu asta acum. Nu ai să te mai aflu în momentul acesta niciodată. Ți-e foame? a întreat, deschizând una dintre casolete.

Am reușit să zâmbesc.

– Vorbești serios?

– Nu? a întreat ea mirată. Eram lihnită când te-am născut. Am terminat singură o jumătate de tort glazurat cu lămâie chiar înainte să mi se rupă apa.

Mama a fost un partener remarcabil de travaliu. M-a făcut să zâmbesc între contracții, m-a ajutat să-mi păstrez calmul până în clipa în care am simțit că pierd controlul într-atât, încât am început să țip.

– De ce nu ți-au dat ceva pentru durere? a întreat ea șoptit.

– Le-am spus că nu vreau anestezie epidurală. Aveam un plan de naștere naturală. Și... am fost la cursuri de yoga.

– Jess, acum încerci să scoți o altă ființă umană prin vaginul tău, așa spune că ai nevoie de mult mai mult decât de niște exerciții de respirație și o lumânare.

S-a dovedit că avea dreptate. La momentul la care vomitasem deja a nu știu câta oară, eram anchilozată în strânsoarea unei agonii inimaginabile, că așa fi tras și niște prafuri dacă mi le-ar fi dat cineva. Un soare timid începea să prindă contur prin fereastră când o altă moașă – care probabil că se prezentase deja mai devreme, când mintea mea era la cu totul alte lucruri – se aplecă să mă examineze.

– Îmi pare rău scumpo, ești prea dilatată ca să mai faci epidurala acum. Pot să îți fac o injecție cu petidină, dacă vrei, dar copilașul tău are să se nască foarte curând.

Picioarele au început să-mi tremure necontrolat, durerea mi-a încorsetat respirația, lipsindu-mă de capacitatea de a vorbi corect sau de a gândi rațional.

– Nu vreau nimic decât să fie Adam aici. Mamă... *te rog.*

Ea a început să butoneze cu frenezie telefonul, încercând să-i apeleze numărul. L-a scâpat însă din mână, blestemându-și

stângăcia în timp ce se aruncase cu totul pe podea, nereușind să-l prindă de parcă ar fi fost o bucată de săpun în baie.

Evenimentele de după sunt vagi, deoarece nu mă concentram la apelurile telefonice sau la acul din coapsa mea; deliram sub forța teribilă și miraculoasă a propriului meu corp.

După un minut și trei scremete de la administrarea petidinei, copilul meu și-a făcut intrarea în lume.

Un soi de miracol, asta era băiatul meu, cu mânuțele și picioruțele lui grăsuțe, cu privirea mai nedumerită cu fiecare clipire a ochilor și cu fătuca lui necurățată când mi l-a așezat moașa în brațe.

– Oh, Doamne, a spus mama cu uimire. Este...

– Splendid, am șoptit eu.

– Imens, a adăugat ea.

Întotdeauna mă gândisem că bebelușii nou-născuți sunt niște ființe delicate și neajutorate, însă William era un băiețoi de 4 kilograme și 11 grame. Și nu a plâns, nu în acele prime momente, doar s-a unduit după forma sânelui meu calduț, făcând ca totul să fie perfect.

Ei bine, aproape perfect.

Pe când îmi lipisem buzele de fruntea lui, inspirându-i mirosul dulceag, nou-nouț ca și el, ușa s-a deschis brusc, trântindu-se de perete. Era Adam, evident neinteresat de teoria că e mai bine mai târziu decât niciodată.

Nici nu știu ce m-a copleșit mai tare pe măsură ce Adam se îndrepta către noi: mirosul de parfum al altei femei sau duhoarea amară de alcool stătut. Încă purta hainele de cu o seară înainte. Nu reușise să-și șteargă rujul de pe gât, o dâră izbitoare roz ca de curvă, de pe lobul urechii până pe cămașă.

Brusc, nu îl voiam nicăieri în apropierea mea sau a copilului nostru – nicio cantitate de gel de mâini antibacterian nu ar fi schimbat faptul că era o epavă jalnică. Din toate punctele de vedere. M-am întreat cu deznădejde cu cât timp în urmă ajunsese la această concluzie.

– Pot... pot să o țin? a întrebat el, întinzându-și brațele.
Mama a făcut o grimasă în timp ce eu am tras aer adânc în piept.

– Este *băiat*, Adam.

M-a privit surprins și și-a retras mâinile. Stătea acolo, privindu-ne, aparent incapabil să spună ceva, darămite să facă gestul potrivit.

– Ai ratat-o, am spus eu în timp ce-mi ștergeam noi lacrimi de durere. Nu pot să cred că ai ratat-o, Adam.

– Jess, uite ce e... pot să-ți explic.

Capitolul 1

Zece ani mai târziu, vara anului 2016

Nu știi când am devenit atât de neîndemânică la împachetarea bagajelor. Odinioară, mă pricepeam chiar bine, asta în zilele în care aveam timp și mintea organizată să pun în bagaje perne de călătorie și miniarticole de toaletă. Nu spațiu lipsește; vechiul meu Citroen stă să explodeze. Însă am o senzație stăruiitoare că am uitat ceva, sau mai multe lucruri. Problema este că nu am făcut o listă. Femeile din generația mea sunt construite să creadă că listele sunt soluția tuturor problemelor, chiar dacă lumea ce le înconjoară se prăbușește. În acest moment, am depășit faza listelor – vine un moment în care sunt atâtea de făcut, încât să te oprești ca să-ți permiți un moment de *redactare a listelor* este aproape sinonim cu nebunia. În plus, în cazul în care uit ceva, pot oricând să-l cumpăr când ajungem acolo – nu călătorim decât până în Franța rurală, nu în bazinul Amazonului.

Dacă felul în care fac eu bagajele este haotic, nu prea știu ce o să gândiți despre cum împachetează William. Conținutul valizei sale este în mare parte alcătuit din ursuleții Haribo, descoperiți sub patul său după ultima petrecere în pijamale, cărți cu titluri precum *Șerpii veninoși ai lumii*, câteva pistoale cu apă și o droaie de articole de toaletă puternic odorizate.

Nu s-a arătat interesat de acestea din urmă decât de foarte curând, când prietenul său Cameron a hotărât că împlinirea vârstei de 10 ani este un bun prilej să înceapă să folosească deodorant când merge la școală. A trebuit să-i explic cu blândețe fiului meu că nu o să ajungă prea departe în Franța dacă este învăluit într-un nor de deodorant Lynx Africa, dar nu are nicio pereche de pantaloni ca lumea.

Mă așez pe scaunul șoferului, învârt cheia și am senzația, deja obișnuită, că mi se strânge stomacul; sper să nu am vreo surpriză când pornește motorul.

– Ești sigur că ai luat tot ce-ți trebuie? întreb eu.

– Cred că da.

Licărirea de nerăbdare din ochii săi îmi face inima să tresalte un pic. Este așa încă de când i-am spus că o să ne petrecem vara cu tatăl său. Mă las un pic pe spate, ca să-i dau un pupic rapid pe creștetul capului. Încă îmi tolerează asta, însă zilele în care își încolăcea brațele în jurul meu ca să îmi spună „Ești cea mai bună mamă pe care am avut-o vreodată” au apus de mult.

William este înalt pentru vârsta lui, aproape deșirat, asta în ciuda unui apetit enorm și a unei fascinații recente pe care a dezvoltat-o pentru pizzeria Domino. Înălțimea a moștenit-o de la tatăl său, la fel și ochii aceia căprui precum caramelul, pielea care se bronzază ușor și părul negru care se ondulează la baza cefei.

Întrucât eu am doar 1,62 m, în curând mă va depăși cu un cap, moment din care probabil că va părea și mai puțin că îmi aparține. Eu am tenul alb, pistruiat și predispus la înroșire la cea mai mică rază de soare. Părul blond care îmi ajunge până la umeri nu se ondulează ca al fiului meu, dar nu este nici drept; are un vârtej care mă scotea din sărite pe vremea în care acesta era singurul lucru de care să mă îngrijorez.

– Cine va avea grijă de casă cât suntem plecați? mă întreabă el.

– Nu prea este nevoie să aibă cineva grijă de casă, scumpule.

Trebuie doar să ia cineva corespondența.

– Și dacă jefuiește cineva casa?

– Nu o s-o facă nimeni.

– De unde știi? mă întreabă el.

– Dacă ar avea de gând cineva să jefuiască vreo casă de pe această stradă, a noastră ar fi ultima pe care ar alege-o.

Am cumpărat căsuța noastră cu terasă în sudul Manchesterului, mulțumită unui ajutor financiar de la tatăl meu, la puțin timp după nașterea lui William și înainte ca zona să ajungă la modă din pură întâmplare.

Nu am frecventat niciodată prețioasele seri de bingo din barul cu falafel de la capătul străzii și cred că am cumpărat o singură dată pâine cu semințe de quinoa de când s-a deschis brutăria tradițională. Dar eu aprob întru totul acest gen de locuri, întrucât au crescut dureros de mult prețurile caselor. Totuși, asta înseamnă că sunt, cel mai probabil, singurul părinte singur de 33 de ani, cu un salariu ca al meu, care locuiește într-o astfel de zonă. Predau cursuri de scriere creativă la școala locală, pentru elevi între 16 și 19 ani, ceea ce mi-a oferit mereu mai mult din perspectiva satisfacțiilor profesionale decât ale celor financiare.

– Jake Milton a fost jefuit, îmi spune William îngândurat când cotim în josul străzii. Au luat toate bijuteriile mamei lui, mașina tatălui său și Xbox-ul lui Jake.

– Serios? Asta e îngrozitor!

– Știu. Ajunsese la ultimul nivel al jocului *Războiul din grădină*, oftează el, clătînând din cap.

– Performanța asta nu o s-o mai recupereze niciodată.

Durează patru sau cinci ore ca să ajungi pe coasta de sud pentru a lua feribotul, dar noi plecăm devreme ca să facem o oprire, nu departe de casa noastră.